

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdu a soudců JUDr. Lenky Matyášové a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **Autoservis Jaroslav Veis s. r. o.**, se sídlem Zborovská 15, Plzeň, zastoupený JUDr. Milanem Zámeškou, advokátem se sídlem Radyňská 5, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2013, č. j. 9 Ca 308/2009 – 78,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Průběh dosavadního řízení

Žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 7. 2009, č. j. 5053/520/09, 43067/ENV/09, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 5. 5. 2009, č. j. ČIŽP/43/OOH/SR01/0903224.004/09/ZKN, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 100 000 Kč za správní delikt dle § 66 odst. 4 písm. b) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů (dále jen „zákon o odpadech“), kterého se žalobce měl dopustit tím, že minimálně v roce 2008 rozebíral odpady definované podle § 36 zákona o odpadech jako autovraky za účelem získání náhradních dílů, které spolu se vzniklými odpady shromažďoval na pozemku p. č. 360/3 v k. ú. Doudlevice a následně je prodával či využíval při opravách automobilů. Žalobce tím, že s odpady nakládal v zařízení, která nebyla k nakládání s odpady určena podle zákona o odpadech, porušoval podle správních orgánů § 12 odst. 2 zákona o odpadech.

Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze, v níž namítal, že se správní orgány nevypořádaly s jeho námitkou, že v místě, kde správní orgán I. stupně zjistil předmětný správní delikt, podnikají tři subjekty, a to Jaroslav Veis jako fyzická osoba, dále žalobce a obchodní společnost Prodej autodílů VK s.r.o., a že tedy vůbec není zřejmé, na podkladě čeho správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že nepojízdná vozidla náleží žalobci a že ten je za ně, jako za odpad, zodpovědný. Žalobce dále zpochybňoval právní posouzení správních orgánů, že na předmětném pozemku shromažďuje odpad. Dle přesvědčení žalobce nešlo o věci, kterých by se někdo zbavoval nebo kterých by se chtěl někdo zbavit, ale o věci, které jsou dále využívány ke komerčním účelům, konkrétně pro opravárenství, které je v uvedeném místě výše citovanými subjekty provozováno. Nešlo tedy o odpad (autovraky), ale o věci, ze kterých jsou demontovány náhradní díly dále používané a využívané při opravách vozidel přijatých žalobcem do opravy od různých zákazníků, kteří do svých starších vozidel nechtějí pořizovat nové náhradní díly, neboť jsou v mnoha případech i velmi drahé.

Žalobce dále podotkl, že odpady jsou řádně evidovány a že jak žalobce, tak i obchodní společnost Prodej autodílů VK s.r.o., má souhlas k nakládání s nebezpečnými odpady, přičemž žalobce má ještě navíc souhlas k upuštění od jejich třídění. Žalobce dále uvedl, že odpad, tedy věci, které dále nejsou využívány pro účely autoopravárenství, jsou shromažďovány v autoopravárenské dílně, která je k tomu využívána, a jsou řádně evidovány a předávány subjektu, který je oprávněn provádět jejich likvidaci.

Žalobce rovněž namítl, že i kdyby pro uložení pokuty existoval nějaký právní důvod, je výše uložené pokuty tak vysoká, že je pro něj v podstatě likvidační. Dle přesvědčení žalobce měla být dodržena zásada přiměřenosti zásahu státní moci do majetkového sféry sankcionovaného subjektu, neboť není určité smyslem právní úpravy likvidovat nepřiměřeně vysokými sankcemi sankcionované subjekty, což se v jeho případě i stalo. Žalobce přiložil daňová přiznání za zdaňovací období roku 2007 a roku 2008, kterými demonstroval, že byl po tuto dobu ve výrazné daňové ztrátě.

V doplnění žaloby ze dne 14. 2. 2010 žalobce soudu sdělil, že dohledal písemnosti, ze kterých je patrné, že vozidla koupená za úplatu na náhradní díly, která žalovaný specifikoval a kvalifikoval v napadeném rozhodnutí jako odpad, nenáleží žalobci, ale jiným subjektům, a to společnosti Prodej autodílů VK s.r.o. a Jaroslavu Veisovi. Tuto skutečnost žalobce několikrát avizoval, jak v rámci svých podání v průběhu správního řízení, tak i v žalobě. Po právní stránce byla tedy pokuta uložena subjektu, který není vlastníkem ojetých vozidel kvalifikovaných správními orgány jako odpad. Z kupních smluv dle žalobce vyplývá, že šlo o nákupy ojetých motorových vozidel na náhradní díly, a ne o odpad.

Městský soud podanou žalobu rozsudkem ze dne 10. 5. 2013, č. j. 9 Ca 308/2009 – 78, zamítl. Dle názoru městského soudu z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů vyplývá, na podkladě jakého zjištění správní orgány dospěly k závěru, že subjektem odpovědným za vytýkané protiprávní jednání je právě žalobce, a nikoliv Jaroslav Veis jako fyzická osoba či společnost Prodej autodílů VK s.r.o. Poukázaly na skutečnost, že podnikatelská činnost provozovaná uvedenými subjekty je po věcné i personální stránce provázána. Jaroslav Veis je jediným jednatelem žalobce a společnosti Prodej autodílů VK s.r.o. Zároveň je Jaroslav Veis i společníkem žalobce a společnosti Prodej autodílů VK s.r.o.

pokračování

Je to tedy právě Jaroslav Veis, který by měl mít přehled o rozsahu činností jednotlivých podnikatelů. Za situace, kdy Jaroslav Veis nebyl schopen tyto informace správnímu orgánu poskytnout, vycházely správní orgány z údajů z hlášení a z průběžné evidence o produkci a nakládání s odpady za rok 2008, poskytnutých uvedenými subjekty. Z těchto údajů vyplynulo, že pouze žalobci v roce 2008 vznikaly odpady související s rozebíráním autovraků. Na základě tohoto zjištění správní orgány dovodily, že je to právě žalobce, kdo je odpovědný za vytýkané protiprávní jednání.

Městský soud dále odmítl relevanci kupních smluv předložených žalobcem spolu s doplněním žaloby ze dne 14. 2. 2010, neboť uvedené dokumenty neprokazují, který subjekt předmětná vozidla rozebral s cílem využít jejich použitelné části jako náhradní díly pro opravu jiných vozidel. Společnost Prodej autodílů VK s.r.o. a rovněž ani Jaroslav Veis přitom (na rozdíl od žalobce) žádný odpad v souvislosti s rozebíráním autovraků neevidovali a rovněž ani nehlásili.

Rovněž ve vztahu k námitce žalobce, podle které jím shromažďované autovraky nepředstavují odpad ve smyslu zákona o odpadech, městský soud uvedl, že se jí již podrobně zabývaly správní orgány ve svých rozhodnutích. Správní orgány především poukázaly na § 36 písm. a) zákona o odpadech vymezující pro účely zákona o odpadech pojem autovrak, ve spojení s § 3 odst. 1 a odst. 3 písm. b) tohoto zákona zabývajícím se pojmem odpad, přičemž dospěly k závěru, že nepojízdná motorová vozidla, která žalobce přebíral do svého zařízení, naplňovala pojmové znaky odpadu, respektive autovraku. V projednávaném případě není mezi účastníky řízení sporu o tom, že činnost žalobce probíhala tak, že zakoupená vozidla, nezpůsobilá k provozu na pozemních komunikacích, žalobce rozebral jednak na náhradní díly, použitelné při opravě jiných motorových vozidel, a dále na nepoužitelné části, o nichž vedl evidenci jako o odpadu. Výše uvedené vyplývá i z vyjádření žalobce ze dne 15. 4. 2009 a z podané žaloby. Jestliže však žalobce rozebíral nepojízdná vozidla, nakládal ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o odpadech s odpadem.

Městský soud dále připomněl, že úmysl zbavit se nepojízdného motorového vozidla byl v projednávaném případě správními orgány podle § 3 odst. 3 písm. b) zákona o odpadech předpokládán, neboť původní účelové určení předmětných motorových vozidel zaniklo. Zároveň žalobce neprokázal v řízení podle § 78 odst. 2 písm. h) zákona o odpadech, že se nejedná o odpad. Za uvedené situace bylo nutno předmětná nepojízdná motorová vozidla považovat za odpad podle § 3 odst. 1 zákona o odpadech. Odkaz žalobce na skutečnost, že se v daném případě jedná o věci, které jsou dále využívány ke komerčním účelům, konkrétně pro opravárenství, neobstojí, neboť původním účelovým určením motorových vozidel je provoz na pozemních komunikacích, nikoliv jejich rozebrání na náhradní díly. Měl-li pak žalobce na rozdíl od správních orgánů za to, že se o odpad nejedná, bylo výlučně na něm, aby inicioval řízení podle § 78 odst. 2 písm. h) zákona o odpadech o určení, zda se jedná o odpad, či nikoliv. Neučinil-li tak, nelze tuto skutečnost přičítat k tíži správních orgánů.

Ve vztahu k výši uložené pokuty městský soud uvedl, že dle § 67 odst. 2 zákona o odpadech je správní orgán při stanovení výše pokuty povinen přihlédnout toliko k závažnosti ohrožení životního prostředí, popřípadě k míře jeho poškození. Dle názoru soudu správní orgán I. stupně dostal povinnosti řádně zdůvodnit výši uložené pokuty. Výše uložené pokuty byla dle odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně uložena s ohledem na skutečnost, že žalobce ohrozil životní prostředí fyzickým nakládáním

s odpady. Konkrétně žalobce soustřeďoval, manipuloval a rozebíral autovraky na ploše, která nebyla vodohospodářsky zabezpečena, čímž mohlo dojít ke znečištění povrchových či podzemních vod ropnými produkty či jinými nebezpečnými látkami a tím i k ohrožení lidského zdraví. Vzhledem k tomu, že v projednávaném případě nebylo správními orgány shledáno, že by došlo k poškození životního prostředí, nemohlo být k tomuto kritériu správním orgánem I. stupně přihlédnuto. Naopak příznivě správní orgán I. stupně hodnotil snahu žalobce požádat o povolení k provozování zařízení k rozebírání autovraků.

Správní orgány v projednávaném případě uložily pokutu ve výši 100 000 Kč. Ustanovení § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech umožňovalo správním orgánům uložit pokutu až do výše 50 000 000 Kč. V projednávaném případě tak byla uložena pokuta v rozsahu možného zákonného rozpětí, konkrétně ve výši 0,2 % horní hranice zákonného rozpětí.

Pokud jde o námitku likvidačního charakteru uložené pokuty, poukázal městský soud na skutečnost, že žalobce v průběhu správního řízení tuto námitku neuplatnil. Dle § 67 odst. 2 zákona o odpadech nejsou majetkové poměry žalobce kritériem, které by byl správní orgán povinen bez dalšího zohlednit. Správní orgány tak nepochybily, jestliže se majetkovými poměry žalobce nezabývaly. K tomu soud připomíná, že každá sankce v sobě obsahuje určitou majetkovou újmu, kterou musí postihovaný subjekt pocítit, aby do budoucna dbal na to, aby se porušení zákona vyvaroval. V podané žalobě pak žalobce zcela obecně poukazoval na likvidační charakter uložené pokuty a odkazoval na daňová přiznání za roky 2007 a 2008. Vzhledem k tomu, že z daňového přiznání žalobce za rok 2008 vyplynulo, že roční úhrn čistého obrátu činil 1 068 000 Kč (v roce 2007 pak roční úhrn čistého obrátu dle daňového přiznání činil 964 000 Kč), neshledal soud námitku likvidačního charakteru uložené pokuty důvodnou.

II. Obsah kasační stížnosti

Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., v níž namítal, že mu byla nesprávně uložena sankce, ačkoliv předmětná vozidla náležela jiným subjektům. Předloženými kupními smlouvami stěžovatel dle svého přesvědčení doložil, že nepojízdná vozidla (nikoliv autovraky) nakupovala společnost Prodej autodílů VK a Jaroslav Veis, jako fyzická osoba, pro účely jejich dalšího využití, zejména v rámci autoopravárenství. Nepojízdná vozidla byla nakupována za úplaty specifikované v předložených kupních smlouvách a řada těchto vozidel měla přidělenou i registrační značku, což podle názoru stěžovatele potvrzuje, že v uvedeném případě nešlo o autovraky ve smyslu zákona o odpadech. Tyto subjekty s nakoupenými vozidly dále nakládaly v rámci své podnikatelské činnosti. Každá sankce by přitom měla jednoznačně směřovat vůči tomu subjektu, který měl porušit povinnost vyplývající z platných právních předpisů, bez ohledu na to, zda je tento subjekt personálně či jinak provázán s jinými subjekty. V daném případě ovšem dle stěžovatele nebylo postaveno najisto, který subjekt svoji povinnost porušil.

Za stěžejní stěžovatel dále označil právní posouzení, zda šlo v uvedeném případě o autovraky ve smyslu zákona o odpadech. Stěžovatel odkázal na § 3 a § 36 zákona o odpadech, jejichž podmínky musí být splněny, aby nepojízdná vozidla naplňovala pojem odpadu, a dále poukázal na směrnici Evropského parlamentu a Rady 2000/53/ES o

pokračování

vozidlech s ukončenou životností. Citovaná směrnice dle stěžovatele pojem autovrak vůbec nezná a namísto něj užívá pojem „*vozidlo s ukončenou životností*“, což je podle názoru stěžovatele pojem odlišný a i užší, než pojem autovrak. Dle stěžovatele existují tři základní druhy vozidel, a to nová vozidla uváděná poprvé na trh, dále opotřebená vozidla (tzv. ojetá), jež přecházejí uživatelsky mezi jednotlivými účastníky příslušného tržního segmentu, a dále vozidla s ukončenou životností vyřazovaná předepsaným způsobem z provozu (kromě historických vozidel apod.). U vozidel s ukončenou životností dochází podle přirozeného technického pohledu ke vzniku dalších dvou podkategorií; jednou z nich je kategorie vozidel s ukončenou životností se zbytkovou technickou užitečností, v jejímž rámci je dán základ pro opětovné použití některých součástí vytěžených v souladu s předpisy formou šetrné demontáže a pro jejich návrat k opětovnému použití ve formě použitelných náhradních dílů. Opětovně nevyužitelné zbytky jsou pak předmětem materiálové recyklace nebo odpadem. Druhou podkategorií jsou vozidla s ukončenou životností, která jsou zcela technicky nevyužitelná (např. totálně zdevastovaná vozidla apod.), a která se tak stávají přímo předmětem materiálové recyklace a odstraňování nerecyklovatelných odpadů, přičemž teprve u této druhé podkategorie je namístě použití termínu autovraku.

V uvedeném případě lze podle názoru stěžovatele dovodit, že některá vozidla patřila do kategorie ojetých vozidel a některá vozidla patřila do první podkategorie vozidel s ukončenou životností se zbytkovou technickou užitečností. Rozhodně se podle přesvědčení a názoru stěžovatele nejednalo o druhou podkategorii vozidel s ukončenou životností, která by byla technicky nevyužitelná, a nejednalo se tedy o autovraky. K prokázání svého tvrzení si stěžovatel nechal vypracovat znalecký posudek od znalce z oboru ekonomika a ochrana přírody, specializace oceňování ekologických škod a zneškodňování odpadů Ing. Karla Bičovského, který přiložil k podané žalobě proti rozhodnutí žalovaného a který byl vypracován ke dni 23. 9. 2009.

Z tohoto znaleckého posudku dle stěžovatele vyplývá, že v daném případě nebyl přebírán odpad, ale výrobek nepoužitelný k původnímu účelu, který ale byl použitelný pro činnost stěžovatele. Dále stěžovatel upozornil zejména na odpověď znalce na otázku, zda je zařazení vyřazených (nefunkčních) vozidel pod režim zákona o odpadech v modelu užíváním stěžovatelem jednoznačné, či zda není možná jiná interpretace, než jakou použil žalovaný a správní orgán I. stupně. Zde znalec mimo jiné uvedl, že stěžovatel nepřebíral odpad, ale výrobek nepoužitelný k původnímu účelu, který je použitelný pro činnost stěžovatele. Znalec dále konstatoval, že pokud by podnikatelskou činností byla recyklace autovraků, pak by nepochybně smluvní forma převzetí byla jiná, neboť by se jednalo o cílenou a opakovanou činnost naplňující charakter provozování dané živnosti, k čemuž však v případě stěžovatele nedocházelo, neboť příslušné smlouvy byly uzavírány sporadicky v počtu 1 až 3 ročně, a to převážně před rokem 2006.

Stěžovatel dále připomněl pasáž znaleckého posudku, v níž znalec konstatoval, že pokud by byl aplikován přístup zastávaný správními orgány, dle něhož jsou režimu zákona o odpadech a jeho prováděcích předpisů podřízeny všechny fáze nakládání s autovraky, pak by mohlo dojít k absurdní situaci, že i demontované (ale následně využitelné) autodíly budou mít charakter odpadu vznikajícího při činnosti daného subjektu, a tudíž je nebude možné předat specializovaným autoopravárenským dílnám a servisům, které nebudou oprávněny nakládat s těmito odpady, resp. nebudou mít schválená zařízení. Toto dle znalce není a nemůže být smyslem zákonné úpravy v segmentu autovraků. Znalec dále upozornil na to, že činnost stěžovatele (demontáž nepojízdných vozidel) se od vrakovišť odlišuje tím,

že u vrakovišť se jedná o základní podnikatelskou činnost spočívající v periodické likvidaci autovraků, a ne o podnikatelskou činnost spočívající v opravárenské činnosti, při které jsou používány „secondhand“ autodíly.

Podle názoru stěžovatele soud k tomuto posudku náležitě nepřihlédl a navíc vůbec nevzal v úvahu výše citovanou směrnici o vozidlech s ukončenou životností, ve které je řešena otázka vozidel s ukončenou životností, a dále nevzal v úvahu unijní předpisy s tím související, na které tato směrnice odkazuje.

Stěžovatel dále poukázal na likvidační charakter sankce a označil uloženou pokutu za nepřiměřeně vysokou. S ohledem na své majetkové poměry stěžovatel není a nebude schopen takto vysokou pokutu uhradit. Z uvedených důvodů proto stěžovatel rovněž navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Na výzvu Nejvyššího správního soudu stěžovatel k upřesnění svého návrhu na přiznání odkladného účinku předložil kopie daňových přiznání za zdaňovací období roku 2011 a 2012, z nichž mělo být patrné, že je s ohledem na nedobrou situaci na trhu ve výrazné ztrátě, která mu neumožňuje předmětnou pokutu zaplatit.

III. Vyjádření ke kasační stížnosti

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že argumentace stěžovatele obsažená v jeho kasační stížnosti je totožná s jeho předchozí argumentací, kterou uplatňoval již v průběhu správního řízení, jakož i v průběhu řízení o žalobě před městským soudem. Žalovaný je toho názoru, že se správní orgány a posléze i soud dostatečným způsobem s uvedenými námitkami stěžovatele vypořádaly a že jednoznačně prokázaly a doložily, že předmětná vozidla jsou odpadem (autovraky) a že je to právě stěžovatel, kdo je za neoprávněné nakládání s nimi odpovědný.

Výši uložené pokuty odpovídající zhruba čtyřnásobku průměrného hrubého měsíčního příjmu v ČR potom žalovaný považuje za přiměřenou jak z hlediska kritérií stanovených v § 67 odst. 2 zákona o odpadech, tak i z hlediska osoby stěžovatele. Jedná se o výši pokuty, jež se nijak zásadně neodchyluje od úrovně pokut ukládaných v obdobných případech. Žalovaný proto i nadále trvá na svých věcných a právních závěrech, jež učinil jak ve svém rozhodnutí ze dne 27. 7. 2009, tak i ve svém vyjádření k žalobě ze dne 4. 12. 2010. Současně se plně ztotožňuje se závěry obsaženými v rozsudku městského soudu, na nějž žalovaný v plném rozsahu odkázal.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Usnesením ze dne 24. 10. 2013, č. j. 5 As 63/2013 – 45, Nejvyšší správní soud na návrh stěžovatele přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Při posouzení návrhu na

pokračování

přiznání odkladného účinku zdejší soud poměřoval újmou, která hrozí stěžovateli, s újmou, která by případně vznikla přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti jiným osobám, a posuzoval, jestli by přiznání odkladného účinku nebylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Soud přitom vzal v úvahu stěžovatelem předložené kopie daňových přiznání za zdaňovací období roku 2011 a 2012, z nichž vyplývá, že stěžovatel byl v daňové ztrátě 210 008 Kč, resp. 179 024 Kč. Za těchto okolností a při zohlednění ročního úhrnu čistého obratu stěžovatele za uvedená období ve výši 681 764 Kč a 329 044 Kč dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že by uhrazení pokuty ve výši 100 000 Kč uložené rozhodnutím správního orgánu I. stupně mohlo představovat pro stěžovatele závažnou újmu, přičemž soudu nebyly známy žádné informace o tom, že by odložení zaplacení pokuty bylo za daných okolností v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Nejvyšší správní soud dále shledal, že přiznáním odkladného účinku navíc nevznikne újma žádné jiné osobě, protože uložená pokuta se týká pouze stěžovatele. K obdobným závěrům dospěl i městský soud tím, že přiznal odkladný účinek podané žalobě.

Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Předložená kasační stížnost obsahuje v zásadě tři okruhy námitek: a) námitku, dle které nebylo s jistotou prokázáno, že se správního deliktu dle § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech dopustil právě stěžovatel; b) námitku zpochybňující právní posouzení správních orgánů, podle něhož předmětná nepojízdná vozidla představovala odpad ve smyslu § 36 zákona o odpadech; c) námitku, dle níž je uložená pokuta nepřiměřeně vysoká a má likvidační charakter.

IV. a) Určení pachatele správního deliktu

Pokud jde o stížní námitku, dle níž nebylo postaveno najisto, který ze subjektů svoji povinnost porušil, má Nejvyšší správní soud za to, že jak správní orgány, tak městský soud se touto otázkou zabývaly a přesvědčivě odůvodnily, proč je spáchání jiného správního deliktu vytýkáno právě stěžovateli. Již správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že při kontrole nakládání s odpady v provozovně stěžovatele konané dne 20. 2. 2009 zjistil, že pan Jaroslav Veis ve výpisu z obchodního rejstříku vystupuje 1) jako statutární orgán právnické osoby Autoservis Jaroslav Veis s. r. o., IČ: 25239147, podnikající v oboru opravy a údržba motorových vozidel (tj. stěžovatel), 2) jako fyzická osoba podnikající v oboru silniční nákladní doprava a opravy motorových vozidel, IČ: 40530795, a 3) jako statutární orgán právnické osoby Prodej autodílů VK s.r.o., podnikající v oboru obchod s díly a příslušenstvím motorových vozidel, IČ: 25237535. Všechny jmenované subjekty jsou soustředěny v jednom místě a shromažďování odpadů probíhá kontinuálně ve společných shromažďovacích prostředcích v rámci provozovny na adrese Zborovská 15, Plzeň. Rozlišení jednotlivých původců lze zjistit pouze z vedené průběžné evidence odpadů a z podaných hlášení o jejich produkci a nakládání s nimi. Podle stěžovatelem předložené průběžné evidence odpadů za rok 2008 a hlášení o jejich produkci a nakládání za rok 2008 přitom odpady související s rozebíráním autovraků vznikaly pouze právnické osobě s přiděleným IČ 25239147 (tj. stěžovateli).

Městský soud nad rámec odůvodnění správních orgánů uvedl, „že podstatné pro vyvození odpovědnosti za správní delikt v projednávaném případě není otázka, kdo je vlastníkem nepojízdných vozidel, nýbrž otázka, který ze subjektů nepojízdná vozidla rozebíral s cílem využít jejich použitelné části jako náhradní díly pro opravu jiných vozidel, a zbylé části shromažďoval. Vytykánoho jednání se nemohla dopustit společnost Prodej autodílů VK s.r.o. a rovněž ani Jaroslav Veis. Předně společnost Prodej autodílů VK s.r.o. má předmět podnikání mj. obchod s díly a příslušenstvím motorových vozidel, nikoliv opravu, případně údržbu motorových vozidel. Především však obecně rozebírání nepojízdných vozidel je nerozlučně spjata se vznikem odpadu. Bez vzniku odpadu nelze nepojízdné vozidlo rozebrat. Vznik odpadu, tj. věcí, které nejsou žalobcem dále využívány pro účely autoopravárenství, připustil i žalobce ve zmiňovaném vyjádření ze dne 15. 4. 2009. Jestliže však společnost Prodej autodílů VK s.r.o. a rovněž ani Jaroslav Veis žádný odpad v souvislosti s rozebíráním autovraků neevidovali a rovněž ani nehlásili, tedy žádný odpad netvořili, nemohli rozebírat nepojízdná auta s cílem využít jejich použitelné části jako náhradní díly pro opravu jiných vozidel, a tedy ani se nemohli vytykánoho jednání dopustit. Odpad v souvislosti s rozebíráním autovraků za rok 2008 evidoval a hlášení o produkci a nakládání s odpadem za rok 2008 podal žalobce. Tuto skutečnost žalobce v podané žalobě a ani v průběhu správního řízení nerozporoval. Výlučně žalobce tak mohl být odpovědný za vytykané protiprávní jednání. Na výše uvedeném závěru nemohou nic změnit kupní smlouvy předložené žalobcem spolu s doplněním žaloby ze dne 14. 2. 2010. Je tomu tak proto, že z žádné z předložených kupních smluv nevyplyvá, že subjekt, který prodávána auta zakoupil, tj. Jaroslav Veis, případně Prodej autodílů VK s.r.o., byl tentýž subjekt, který je zároveň rozebral s cílem využít jejich použitelné části jako náhradní díly pro opravu jiných vozidel.“

Nejvyšší správní soud se s těmito závěry ztotožňuje, a považuje proto tuto kasační námitku za nedůvodnou.

IV. b) Právní posouzení nepojízdných vozidel

Obdobně i stěžovatelovy námitky vztahující se k právnímu posouzení, zda shromažďovaná vozidla představovala odpad, již byly v předchozích řízeních přesvědčivě vypořádány. Žalovaný i městský soud jasně konstatovali, že úmysl zbavit se nepojízdných motorových vozidel byl presumován s ohledem na § 3 odst. 3 písm. b) zákona o odpadech, neboť nebyl prokázán opak v rámci řízení dle § 78 odst. 2 písm. h) téhož zákona.

Právní posouzení, jež v této věci zastávaly správní orgány a městský soud, již byly rovněž potvrzeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. Zdejší soud v rozsudku ze dne 24. 1. 2014, č. j. 5 As 112/2012 – 44, www.nssoud.cz, ve skutkově podobné věci judikoval:

„[18] Podle ustanovení § 36 zákona o odpadech se pro účely tohoto zákona rozumí autovrakem úplné nebo neúplné motorové vozidlo, které bylo určeno k provozu na pozemních komunikacích pro přepravu osob, zvířat nebo věcí a stalo se odpadem podle § 3. V souladu s tímto ustanovením je odpadem každá movitá věc, které se osoba zbavuje nebo má úmysl nebo povinnost se jí zbavit. Pokud vlastník v řízení o odstranění pochybností podle § 78 odst. 2 písm. h) citovaného zákona neprokáže opak, předpokládá se úmysl zbavit se movité věci mj. v případě, kdy původní účelové určení věci odpadlo nebo zaniklo.“

pokračování

[19] *Movité věci, jejichž skladování stěžovatelem bylo odhaleno namátkovou kontrolou, plně vyhovují definici odpadu zakotvené v § 3 odst. 1 zákona o odpadech. Nepotřebnost těchto věcí pro jejich vlastníky pramení z nemožnosti jejich užití k přepravním účelům. Dle náhledu zdejšího soudu je nepochybné, že bylo úmyslem osob, jimž tyto věci patřily, se jich nějakým způsobem zbavit. Tento úmysl je zřejmý již z toho, že se tyto věci jako nepoužitelné k původnímu účelu staly zdrojem náhradních dílů, což nepochybně ani stěžovatel, který ve správním i soudním řízení tuto skutečnost sám výslovně uznal.*

[20] [...] *K tomu je třeba uvést, že kasační soud nepochybně majetkovou hodnotu movitých věcí uskladněných v provozovně stěžovatele. Předmětné autovraky nepochybně mohou být předmětem další obchodní transakce, avšak absolutní neužitečnost není pojmovým znakem odpadu. V tomto směru lze odkázat na judikaturu Soudního dvora Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“), ze které jednoznačně plyne, že za odpad je třeba považovat i věci mající hospodářskou hodnotu, které lze opětovně využít (viz zejména rozsudky ze dne 18. 12. 2007, Komise proti Itálii, C-195/05, Sb.rozh. I-11699, body 36 až 38; ze dne 15. 6. 2000, ARCO Chemie Nederland a další, spojené věci C-418/97 a C-419/97, Recueil, s. I-4475, bod 83; ze dne 25. 6. 1997, Tombesi a další, spojené věci C-304/94, C-330/94, C-342/94 a C-224/95, Recueil, s. I-3561, body 47 a 48, či ze dne 28. 3. 1990, Vessoso a Zanetti, spojené věci C-206/88 a C-207/88, Recueil, s. I-1461, bod 9; rozsudky Soudního dvora jsou dostupné na adrese curia.europa.eu).*

[21] *Z hlediska aplikace zákona o odpadech je podstatná pouze skutečnost, zda věci nacházející se v provozovně stěžovatele sloužily k provozu na pozemních komunikacích ve smyslu § 36 písm. a) zákona o odpadech a zda se staly odpadem ve smyslu § 3 téhož zákona. V případě nevyužití řízení o odstranění pochybností dle ustanovení § 78 odst. 2 písm. b) zákona o odpadech je pak dána nevyvratitelná domněnka naplnění definice pojmu „odpad“, pokud došlo k zániku jeho původního účelového určení. Jak vyplývá z obsahu spisového materiálu, stěžovatel k iniciaci řízení dle § 78 odst. 2 písm. b) zákona o odpadech nepřistoupil. [...]*

[23] *Podle ustanovení § 14 odst. 1 zákona o odpadech lze provozovat zařízení k využívání, odstraňování, sběru nebo výkupu odpadů pouze na základě rozhodnutí krajského úřadu, kterým je udělen souhlas k provozování tohoto zařízení a s jeho provozním řádem. Zařízením se podle definice uvedené v § 4 písm. e) zákona o odpadech rozumí nejen technické zařízení, ale rovněž „místo“.*

[24] *Kasační soud má za to, že není pochyb o tom, že v projednávané věci došlo k naplnění citované skutkové podstaty, tj. provozování zařízení k využívání nebo odstraňování odpadů bez potřebného souhlasu příslušného krajského úřadu podle § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech. Skutečnost, že stěžovateli nebylo uvedené povolení uděleno, ostatně nijak nepochybně ani sám stěžovatel.“*

Nejvyšší správní soud se s těmito závěry plně ztotožňuje a hodlá se jimi řídit i v právě posuzovaném případě. Zdejší soud má za to, že v průběhu správního a soudního řízení bylo jednoznačně prokázáno, že stěžovatel nakládal s movitými věcmi, jejichž původní účelové určení zaniklo. V průběhu řízení nebylo nijak zpochybňováno, že se jednalo o nepojízdná vozidla, a stěžovatel ostatně ani netvrdil, že je tento stav pouze dočasný a že daná vozidla budou opětovně způsobilá k provozu na pozemních komunikacích.

Vzhledem k § 3 odst. 3 písm. b) zákona o odpadech je tedy třeba na předmětná vozidla nahlížet jako na odpady (autovraky) ve smyslu relevantních zákonných ustanovení. Na výše uvedeném nemůže nic změnit ani znalecký posudek předložený stěžovatelem či jeho pokus o klasifikaci vozidel z hlediska jejich využitelnosti. Tato klasifikace dle zdejšího soudu nemá oporu v zákoně ani v citované směrnici o vozidlech s ukončenou životností. Pojem autovrak [§ 36 písm. a) zákona o odpadech] i pojem vozidlo s ukončenou životností (čl. 2 bod 2 směrnice o vozidlech s ukončenou životností) jsou navázány na definici odpadu obsaženou v čl. 1 písm. a) směrnice Rady 75/442/EHS o odpadech, resp. v čl. 1 písm. a) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/12/ES o odpadech, která ji s účinností od 17. 5. 2006 nahradila (ta byla s účinností od 12. 12. 2010 rovněž nahrazena, a to směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2008/98/ES o odpadech a o zrušení některých směrnic).

Ani na základě citované unijní právní úpravy přitom nelze akceptovat argumentaci stěžovatele, že by pojem autovrak měl zahrnovat pouze zcela zdevastované vozidlo, které již nelze využít na náhradní díly. Této argumentaci totiž odporuje i sama směrnice o vozidlech s ukončenou životností, která ve svém čl. 1 uvádí, že „*stanoví opatření přednostně zaměřená na předcházení vzniku odpadů z vozidel a dále na **opětné použití, recyklaci a jiné formy využití vozidel s ukončenou životností a jejich součástí**, aby bylo sníženo množství odpadu*“. Sama směrnice tak na jedné straně vozidla s ukončenou životností podřizuje obecné definici odpadu, ale na druhé straně předpokládá a vyžaduje, aby byla přednostně využívána mj. na náhradní a výměnné díly.

Stejně tak i z ustálené judikatury Soudního dvora vyplývá, že pojem odpad nesmí být s ohledem na cíle směrnice 2006/12/ES a čl. 191 odst. 2 Smlouvy o fungování Evropské unie vykládán restriktivně (srov. např. rozsudek Soudního dvora ze dne 7. 9. 2004, *Van de Walle*, C-1/03, Sb. rozh. s. I-07613, bod 45). Soudní dvůr taktéž judikoval, že skutečnost, že látky nebo předměty mají obchodní hodnotu a může dojít k jejich opětovnému ekonomickému použití, nebrání tomu, aby byly považovány za odpad [srov. výše citované rozsudky Soudního dvora *Vessoso a Zaneti* (bod 9) a *Tombesi* (bod 47)].

Pokud jde o stěžovatelovy odkazy na předložený znalecký posudek, provedený městským soudem k důkazu při jednání, musí Nejvyšší správní soud především konstatovat, že znalci přísluší se vyjadřovat toliko ke skutkovým otázkám, jejichž posouzení vyžaduje jeho odborných znalostí, v žádném případě mu však nepřisluší v posudku hodnotit otázky právní (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. 1 As 59/2008 – 77, publikovaný pod č. 1946/2009 Sb. NSS), tedy ani vykládat či posuzovat pozitivní právní úpravu, nebo dokonce v posudku formulovat úvahy *de lege ferenda*. Takové závěry znalce, k nimž znalec navíc dochází nikoli ve znaleckém posudku zadaném soudem (§ 127 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.), ale na základě posudku, který si u něj objednal a jehož předmět položenými otázkami definoval stěžovatel jakožto účastník řízení (§ 127a o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.), což ovlivňuje jeho důkazní hodnotu, jsou pro posouzení dané věci irelevantní. Navíc má Nejvyšší správní soud za to, že uvedené závěry znalce byly i po věcné stránce dostatečně vyvráceny v rozsudku městského soudu a ve vyjádření žalovaného k žalobě ze dne 4. 12. 2010 (str. 4 a 5). Nejvyšší správní soud přitom souhlasí s tím, že některé úvahy znalce se zdají být přinejmenším zavádějící. Není patrné, z čeho např. znalec dovozuje nemožnost překlasifikovat součást autovraku jako použitelný náhradní díl, který může opětovně sloužit svému původnímu účelu. Naopak, je-li součást autovraku po odborné demontáži opětovně způsobilá sloužit svému původnímu účelu, nic nebrání tomu, aby byla použita jako náhradní díl. Tento postup je

pokračování

zcela v duchu unijní právní úpravy usilující o minimalizaci odpadů (srov. např. stanovisko generálního advokáta Niila Jääskinena ze dne 18. 6. 2013, ve spojených věcech *Shell Nederland a Belgian Shell*, C-241/12 a C-242/12; EU:C:2013:405).

Nejvyšší správní soud proto považuje výše uvedené námitky za nedůvodné.

IV. c) Likvidační charakter pokuty a její nepřiměřená výše

Nejvyšší správní soud následně přistoupil k vypořádání námitky stěžovatele ohledně likvidačního charakteru uložené pokuty.

Otázkou zohlednění osobních a majetkových poměrů pachatele se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, publikovaném pod č. 2092/2010 Sb. NSS, v němž judikoval, že správní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt je k osobním a majetkovým poměrům pachatele povinen přihlídnout tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí. Likvidační pokutou přitom rozšířený senát rozumí sankci, která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele správního deliktu do té míry, že je způsobila mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost (bod 27 citovaného usnesení). Rozšířený senát dále uvedl, že „[t]am, kde zákon s poměry pachatele jako se zvláštním hlediskem pro určení výše pokuty nepočítá, měla by informace o majetkové situaci pachatele působit jako ‚záchranná brzda‘, tedy zmíněný korektiv, který vstupuje do hry spíše výjimečně, a to až ve chvíli, kdy brozí natolik vysoká pokuta, že by mohla mít pro pachatele správního deliktu z ústavního hlediska nepřipustný likvidační charakter“ (tamtéž, bod 30). Podmínkou pro uplatnění závěrů rozšířeného senátu je tedy skutečnost, že pochybnost o likvidačním charakteru pokuty vyjde v řízení před správním orgánem najevo.

V odůvodnění rozhodnutí správních orgánů není úvaha o majetkových poměrech stěžovatele uvedena, což ovšem odpovídá tomu, že stěžovatel likvidační charakter a dokonce ani nepřiměřenou výši pokuty ve správním řízení nenamítal, a také tomu, že rozhodnutí správních orgánů předchází zmiňovanému usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133. Nejvyšší správní soud si je vědom skutečnosti, že aktuální judikatura správních soudů připouští zrušení správních rozhodnutí vydaných před vydáním rozhodnutí rozšířeného senátu i v situaci, kdy účastník řízení na likvidační charakter pokuty v řízení vůbec nepoukázal. Pro takový postup však pochybnost o možném likvidačním účinku sankce musí vyplývat ze skutečností známých správnímu orgánu ze spisu, popř. být zjevná z výše stanovené pokuty (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2011, č. j. 2 Afs 32/2011 - 74, či ze dne 29. 8. 2011, č. j. 8 Afs 17/2011 - 85, oba dostupné na www.nssoud.cz). Tak tomu však v nyní posuzované věci nebylo, neboť stěžovatel nejen likvidační charakter pokuty nenamítal, ale tato skutečnost nevyplývala ani z celkové výše uložené pokuty či z obsahu správního spisu (viz i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2013, č. j. 6 As 64/2013 - 66, www.nssoud.cz).

Při hodnocení likvidačního charakteru uložené pokuty nelze odhlédnout ani od toho, že stěžovatel je právnickou osobou, tj. subjektem konstruovaným na základě právní fikce. To má za následek, že možnost uložení relativně vysoké pokuty je širší než u fyzických osob; rozšířený senát v citovaném usnesení ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 – 133, připustil dokonce možnost výjimek ze zákazu likvidačního charakteru pokuty u právnických osob (srov. bod 33 cit. usnesení). V opačném případě by právnické osoby, jež jsou účetně nemajetné, nemohly být postiženy ani za nejzávažnější správní delikty, neboť by vždy mohly argumentovat likvidačním charakterem pokuty (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2014, č. j. 10 Ads 140/2014 – 58, www.nssoud.cz).

Má-li pokuta za jiný správní delikt naplnit svůj účel z hlediska individuální i generální prevence, musí být citelným zásahem do majetkové sféry pachatele. Odpovídající intenzita majetkové újmy bude v konkrétních případech záviset na řadě faktorů, v prvé řadě však na závažnosti spáchaného deliktu. Ta v sobě vždy zahrnuje jak typovou závažnost, kterou zákonodárce vyjádřil již rozpětím zákonné sazby pro uložení pokuty, tak individuální závažnost protiprávního jednání v konkrétním případě (srov. bod 28 citovaného usnesení rozšířeného senátu).

Pominout nelze ani judikaturu Soudního dvora, na niž odkázal již rozšířený senát v citovaném usnesení a jež ukládá členským státům povinnost postihovat porušení povinností vyplývajících z unijního práva dostatečně efektivními sankcemi, a zajistit tak „užitečný účinek“ (*effet utile*) unijního práva. Udělená sankce tak musí mít dostatečně odrazující účinek, a to jak z hlediska případné recidivy ze strany samotného delikventa, tak z hlediska ostatních subjektů (viz např. v oblasti soutěžního práva rozsudek Soudního dvora ze dne 7. 6. 1983, *Musique Diffusion française*, spojené věci 100/80 až 103/80, Recueil, s. 1825, bod 106). Obecně tedy platí zásada, že trest za protiprávní čin nesmí být příliš přísný, ale ani příliš mírný (viz bod 29 citovaného usnesení rozšířeného senátu).

Správní orgány v projednávaném případě stěžovateli uložily pokutu ve výši 100 000 Kč, což odpovídá 0,2 % z částky určující horní hranici zákonného rozpětí. Zákonodárce v § 66 odst. 4 zákona o odpadech totiž stanovil možnost uložit za daný správní delikt sankci až do výše 50 000 000 Kč. Z uvedeného vyplývá, že se jedná o jeden z nejzávažnějších správních deliktů postihovaných na základě citovaného zákona.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že uložená pokuta dosahuje zhruba čtyřnásobku průměrné mzdy a považuje ji za přiměřenou jak z hlediska kritérií stanovených v § 67 odst. 2 zákona o odpadech, tak i z hlediska osoby stěžovatele. K obdobnému závěru dospěl i městský soud, který posoudil daňová přiznání za roky 2007 a 2008, v nichž stěžovatel dosáhl čistého ročního obrátu 964 000 Kč, resp. 1 068 000 Kč, a následně shledal námitku likvidačního charakteru uložené pokuty nedůvodnou.

S tímto hodnocením se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud a dodává, že ačkoliv pokuta ve výši 100 000 Kč může představovat citelný zásah do hospodaření stěžovatele a z tohoto důvodu též Nejvyšší správní soud přiznal stěžovateli kasační stížnosti do doby svého meritorního rozhodnutí odkladný účinek, nejedná se o částku, která by znemožňovala podnikání stěžovatele, a to i s ohledem na možnost požádat o placení sankce ve splátkách, resp. s ohledem na skutečnost, že, jak vyplývá ze správního spisu, stěžovateli

pokračování

již byly měsíční splátky povoleny rozhodnutím České inspekce životního prostředí ze dne 24. 9. 2009, zn. 10/PEN/0915245.002/09/RAE.

V řízení před zdejším soudem stěžovatel rovněž doložil daňová přiznání, rozvahy a výkazy ztrát za roky 2011 a 2012. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. přitom platí, že při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud tedy hodnotí osobní a majetkové poměry pachatele správního deliktu k okamžiku rozhodování správního orgánu (srov. bod 31 citovaného usnesení rozšířeného senátu). Uvedené listiny tak byly použity jen pro potřeby rozhodnutí o odkladném účinku, jak již bylo uvedeno shora, navíc ani ty, za daných okolností, o likvidačním charakteru pokuty nesvědčí.

Pokud jde o námitku nepřiměřené výše sankce, Nejvyšší správní soud připomíná, že soudní řád správní umožňuje správnímu soudu zohlednit hledisko přiměřenosti sankce jen v situaci, kdy je soud podle § 78 odst. 2 s. ř. s. na návrh žalobce nadán pravomocí nahradit správní uvážení správního orgánu a výši uložené sankce moderovat a zároveň je správním orgánem uložená sankce zjevně nepřiměřená. Prostor pro zohlednění přiměřenosti ukládané sankce podle § 78 odst. 1 s. ř. s., tedy v situaci, kdy správní soud rozhodnutí správního orgánu ve věci správního deliktu (příp. jeho výrok týkající se uložení sankce) ruší, je naopak dán pouze tehdy, pokud by vytýkaná nepřiměřenost dosahovala kvality nezákonnosti, tj. v případě, že by správní orgán vybočil ze zákonných mantinelů při ukládání pokuty, jeho hodnocení kritérií pro uložení pokuty by postrádalo logiku, správní orgán by nevzal do úvahy všechna zákonná kritéria, uložená pokuta by byla likvidační apod. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 - 36, publikovaný pod č. 2671/2012 Sb. NSS). Taková situace, odůvodňující postup dle § 78 odst. 1 s. ř. s., ovšem v daném případě zjevně nenastala, neboť správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uloženou výši pokuty řádně odůvodnil, přičemž přihlédl v souladu s § 67 odst. 2 zákona o odpadech k míře ohrožení životního prostředí předmětným správním deliktem, která byla dána tím, že plocha, na které docházelo k soustřeďování, manipulaci a rozebírání autovraků, nebyla vodohospodářsky zabezpečena, a mohlo tedy dojít ke znečištění povrchových či podzemních vod ropnými produkty a tím i k ohrožení lidského zdraví. Na druhou stranu je z úvahy správního orgánu 1. stupně patrné, že v souladu se zmiňovaným ustanovením zákona o odpadech vycházel i z toho, že poškození životního prostředí prokázáno nebylo a že stěžovatel naopak projevil snahu napravit zjištěné porušení zákona podáním žádosti o povolení provozovat zařízení k rozebírání autovraků, a z těchto důvodů správní orgán uložil sankci při dolní hranici zákonného rozmezí. Pokud jde o případné uplatnění moderačního práva soudu dle § 78 odst. 2 s. ř. s., nebyly pro něj v dané věci splněny podmínky už jen proto, že takový postup stěžovatel v řízení před městským soudem (a to ani formou eventuálního petitu) nenavrhoval.

Uvedené kasační námitky proto nejsou důvodné.

V. Závěr a náklady řízení

Ze všech těchto důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 in fine s. ř. s.).

Žalovaný, který měl v řízení o kasační stížnosti úspěch, by měl vůči stěžovateli právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů; nad rámec jeho běžné úřední činnosti mu však v tomto řízení žádné náklady nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. března 2015

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu